Рік II. ч. 178. (333) Четвер, 14. серпня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration: Reichsstrasse 34.
Schriftleitung: Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і за кордоном: місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки = 2 зол., 5 чеських корон = 1 зол., 5 слов. кор. = 1 зол.

Постійна погоня за ворогом

у південній Україні

Бомбардування залізничних вузлів на захід від Москви. — Німецькі летунські атаки на військові і промислові заведення в Англії.

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА, 14. 8. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

У південній Україні дивізії піхоти й змоторизовані частини переслідують разом із союзними військами ворога, який утікає в напрямі пристаней Чорного моря. При безупинному поході вперед змушувано задні сторожі до боротьби при великих для них втратах.

На інших відтинках східнього фронту атаки німецьких військ увінчались новими осягами.

Значніші ескадри боєвих літаків обкидали впродовж минулої ночі розривними й запальними бомбами важні залізничі вузли в районі на захід від Москви.

У боротьбі з англійською торговельною фльотою боєві літаки знищили біля Фарерських островів два вантажні кораблі містоти 14.000 тон, а біля східнього побережжя Шкотії затопили торговельний корабель містоти 5.000 тон.

Нічні летунські атаки на заведення воєнного промислу в Бірмінгем, на портові уладження в Грейт Ярмавтс увінчались добрими осягами. Інші боєві літаки збомбардували кілька англійських летовищ.

Швидкоплавні човни сторпедували 12. серпня корабель містоти 4.000 тон.

У північній Африці німецькі нищильні літаки розбили на півден. схід від Солюм сконцентровані ворожі механічні вози. В часі повітряної атаки на англійське летовище Абу Свейр вночі 12. серпня спричинено великі пожежі й могутні вибухи в магазинах та муніційних склада

Спроби англійського летунства вчорашнього дня заатакувати західню Німеччину й побережжя окупованих теренів заломилися в вогні німецької оборони. Ловецькі літаки, протилетунська й морська артилерія зістрілили при цьому 42 англійські літаки. Не було ніяких німецьких втрат.

Англійські бомбовики скинули минулої ночі бомби в різних місцевостях західньої і північної Німеччини. Цивільне населення має незначні втрати. Шкід господарського, оборонного й військового характеру не було ніяких. Нічні ловецькі літаки, протилетунська артилерія і морська артилерія зістрілили 16 машин з-поміж атакуючих англійських літаків.

Німецькі війська під Києвом

ВЕЛИКІ И КРИВАВІ ВТРАТИ БОЛЬШЕВИКІВ.

БЕРЛІН, 14. 8. — В Україні німецькі війська продовжували гнати большевиків також і 11. 8. Німецькі ударні відділи вдарили на большевиків, примусили їх до бою і заподіяли їм великі і криваві втрати. В районі Києва німецькі військові частини прорвалися аж до самих границь міста.

—o—

V НІМЕЧЧИНА ПЕРЕМАГАЄ НА ВСІХ ФРОНТАХ !

Фінці зістрілили досі 262 совітські літаки і затопили 15 кораблів

БОЛЬШЕВИКИ ВТРАТИЛИ БАГАТО ПАНЦИРНИХ ВОЗІВ.

ГЕЛЬСІНКИ, 14. 8. — Фінське інформаційне бюро подає, що фінські ловецькі літаки й протилетунська артилерія зістрілили від початку війни дотепер 262 ворожі літаки. Одначе в цьому не вчислено тих совітських літаків, які знищено чи ушкоджено в часі бомбардування большевицьких летовищ.

У тому часі знищено всілякими родами зброї 15 усякого роду совітських кораблів, а саме: 3 підводні човни, два менші воєнні кораблі й 6 транспортовців. Два ворожі транспортовці поважно ушкоджені. Частини кораблів, рятункові пояси, що їх постійно викидає море на фінський беріг, є крім цього доказом, що число знищених ворожих кораблів є багато більше.

Власних втрат у воєнних кораблях не було. Також фінська торговельна маринарка в супроводі воєнних кораблів продовжувала нормально свої подорожі й не мала ніяких шкід.

Фінські сухопутні частини здобули або знищили дотепер 444 панцирні вози і 31 панцирних самоходів.

—o—

В чому запорука перемоги?

Боротьба — це не тріюмфальний марш по квітах, але тернистий шлях, на якому падають тисячі жертв. Боротьба — це повний терпінь, хвилевих невдач хід із хрестом на плечах. Боротьба несе на своїх прапорах тріюмф змагання, але сам тріюмф приходить аж на кінці. Вміти боротися — це значить уміти зносити удари з такою самою завзятістю, як і давати, це вміти падати, щоб знову встати і з ще більшим завзяттям іти вперед.

Щоб таку боротьбу перебрати свідомо й добровільно на себе, треба вірити, що наша боротьба ведеться за велику справу, вірити, що ми є боєвиками великої Правди, великої Ідеї, якої перемога означає перемогу добра над злом, правди над брехнею, дня над ніччю. Не боротьба за гроші, за особисту амбіцію і не примусова боротьба. Лише добровільна боротьба, як життєрадісне сповнення святого обовязку, є запорукою перемоги. Не число, не кількість рішають про висліди, але якість, найкраща якість тих, які з фанатичною вірою в серці йдуть у вогонь боротьби. Довготривалий новий устрій, як вислід боротьби, є забезпечений лише тоді, коли цей новий устрій ми виповнимо новим великим змістом, щоб ним була вагітна та нова правда, в імя якої ми складали наші голови.

Велика ідея, що несе нову, спасенну життеву правду, всилі запалити в нас велику віру й сильне хотіння дати все цій правді. Ця свята віра, зроджена святістю і величчю ідеї, не залишає найменшого сумніву, страху, нерішучости. Люди, захоплені вірою — це фанатики чину. Для них нема нічого неможливого, нічого страшного. Сама смерть не може захитати й убити їх, бо вони смертю смерть перемагають і воскресають знову в божеській силі й величі. Як Христос ішов із хрестом на Голгофту, осміяний і каменований майже усіми, зраджений одним із своїх дванадцятьох учеників, хто посмів би тоді твердити, що Христос переможе, що та правда, яку він голосив і яка завела його на Голгофту, запалить цілий світ і покорить у своїй силі всіх тиранів і гнобителів?!

В усякій боротьбі рішає остаточно дух і ідея, що запрягають до боротьби силу. Коли ця фізична сила не є на услугах Ідеї-Духа, вона може мати хвилеві успіхи, але ніколи не тривкі. Мілітарний ґеній Аттилі чи Джинґісхана громив цілий світ довкруги себе, ніхто не міг устоятись перед цією елементарною силою, з якою вони наступали й нищили все на свому шляху, але фізична смерть цих великих полководців означала й смерть їх здобутків. Вони залишились в історії як духи руїни, а не творці нових правд і будівничі нових шляхів. Те саме було підчас світової війни. Поверх чотири роки гуляв божок війни, поглинув мільйони жертв, а вислід? Крім загальної нужди — ніякий. Правда, ефемерні й хвилеві переможці здвигнули „Лігу Націй", що мала бути запорукою „вічного миру й щасливого співжиття вільних народів світу". Але ця Ліга була штучною фікцією, незаплідненою великою новою правдою,

й тому від самого початку висів над нею васуд смерти... Ліга Націй була великою брехнею XX. століття, тому нові когорти вірних, що віднайшли правдиву суть життя й ту велику правду, якої даремно шукала перед 20 роками, розгромили цього божка брехні й насильства та йдуть непереможним ходом уперед, щоб знищити й останнього визнавця цього зловіщого кумира.

Отже лише велика ідея в силі запалити велику віру й принести перемогу вічних законів здорового життя над усякими хворобливими проявами. І тому лише той, що має фанатичну, непохитну віру у правдивість цієї ідеї, може зватися її учеником і визнавцем.

Хто має велику ідею, той має і великих визнавців. Багато їх не може бути, бо до найвищого напруження нашого духа, нашої волі, до готовости на найвищу жертву й на найбільше самовідречення нездібні всі. Таких мало, але їх воля, захоплена великою Правдою — це ураган, що в рішальних хвилинах потягне за собою всіх нерішучих.

З другого боку блиск нової епохальної правди такий великий, що він потягає у свій круг діяння багатьох, що в своїй духовій порожнечі думають знайти тут свою поживу, задовольнити свою амбіцію. Та коли ця правда зажадає найбільшого духового й фізичного напруження, найвищої жертви, тоді виявляється правдива вартість тих непокликаних або покликаних, але „невибраних". Вони відпадають. Їх викидає зі своїх рядів Ідея, так, як усуває здоровий організм чуже тіло, що дісталось до нього.

З визволеного Львова

Що переживало населення Львова в недавній війні

(Від власного кореспондента).

Львів, серпень 1941.

Читачам „Краківських Вістей", з яких багато переживало першу облогу Львова в днях 11—22 вересня 1939 р., буде цікаво може прочитати тепер про недавню боротьбу за Львів, що йшла від 22. до 29. червня ц. р. включно і принесла старому княжому містові, а з ним і всій Західній Україні, остаточне визволення з червоного московського ярма. З короткого опису оцієї боротьби і знищення, заподіяного нею нашому містові, починаємо першу кореспонденцію зі Львова.

Мов грім з ясного неба впала на львовян ранком 22. червня вістка про збомбардування великого большевицького летовища у Скнилові, пізніше про бомбардування залізничого двірця у Клепарові й Підзамчі. Значить — війна Німеччини з большевицькою сатрапією, на яку з найглибшою тугою чекало так довго, не тратячи ніколи надії, так багато українських патріотів на всіх просторах українських земель та на еміграції. Одночасно з вістками про перші бомбардування, про вбитих і ранених, люди передавали собі з уст до уст і радієві повідомлення про вибух війни між СССР. і Німеччиною. А коли в обідній порі німецькі бомбовики появились над осередком міста і скинули свої дари при вул. Сикстуській (у 3-ох місцях вище і нижче пошти — сильне знищення!), Коперника (напроти церкви св. Духа, знищеної, як відомо в 1939 р.), Словацького (в партер будинку Земельного Банку — в попередній війні граната влетіла на перший поверх і знищила його частинно внутрі), в пасаж Міколяша (цілковито знищений; там погибло багато людей, бо одні були на кіновому поранку, другі стояли в черзі перед трафікою за тютюном, ще інші „поховалися" туди перед бомбами — їх трупи витягали кілька днів зпід румовищ), при вул Ягайлонській, Судовій та ін., — тоді львовяни відчули вже війну трагічно на власній шкурі. Того дня згинуло від бомб багато мешканців Львова, м. ін. відомий большевик—письменник С. Тудор, Олексюк, колись учитель прив. української гімназії в Чорткові і письменник Гаврилюк разом із жінкою.

Після того першого налету повітряних сил на Львів населення міста жило вже в постійній тривозі, тим більше, що всякі військові відділи, які проїздили вулицями днями й ночами у всіх напрямах, мали кріси завсіди обернені до вікон домів і стріляли або кидали гранати в кожне відкрите вікно, в кожну людську голову, яка відважилася з нього вихилитись. А дальше: як у 1939 р. українці були тими, що „стріляли" з кожного закутка на польських вояків, так тепер усім перестрашеним до краю большевикам і [illegible] старим „[illegible]" зпоміж польської та жидівської меншости ввижалося, що з кожного дому, зпоза кожного паркана стріляють до большевиків — знову українці. Не диво, що в такій атмосфері українське населення почулося поза обсягом всякого права (яка іронія писати взагалі про якенебудь право в большевицькому царстві!), воно було вповні безпомічне, віддане на поталу всяких посіпак та різунів зпоміж озвірілої „внутренної армії", себто ославленого НКВД. І тому в місті можна було бачити вже з першого дня війни на кожному кроці, як міліціонери вели наших молодих хлопців до тюрем, і тому енкаведисти, яким було замало повбивати тисячі старих вязнів, звозили ще додатково по різних списках українських громадян до своїх підвалів, щоб одним і другим зробити жорстокий кінець. Трагічні це були дні і трагічно покінчились вони для тисяч українців!

Другого дня війни, себто в понеділок 23. VI., повторились німецькі налети на місто, але бомби падали десь на передмістях. Перед крамницями появились величезні черги за хлібом, таксамо сильний рух був по всяких крамницях: люди купували все можливе, щоб тільки позбутись большевицьких грошей. Одночасно стала масово та з незвичайним поспіхом виїздити з міста на схід вся большевицька публика, головно жінки і діти(бо чоловіки були або у внутрішній армії (НКВД), або на різних партійних становищах). Треба знати, що у Львові жило напевно понад сто тисяч людей (дехто каже: понад 200.000) з СРСР, які понаїздили сюди з усіх усюдів і почувались тут дуже добре: вони приїхали голими й голодними, а тут не тільки повбирались, а заповняли собою всі ресторани, кіна, театри і т. д. Тому навіть у приближенні не можна описати тої метушні і того руху, що запанував між тими людьми, що з одною валізкою чи клунком у руках прямували всіми вулицями міста на схід.

У понеділок вивтікали з міста, як потім показалося, і всі партійні бази та всі відповідальні керманичі НКВД. Не було в самому місті також більшого скупчення большевицьких військ. Якби так тоді були показалися в місті хоч би невеличкі відділи німецьких військ, чи навіть малі гуртки спадунів, можна було з поміччю української молоді опанувати зовсім легко місто і таким чином урятувати ще життя тисячам тих нещасних українських арештованих, що їх замучили в найближчих днях кати з НКВД, яких, як кажуть, на приказ самого Хрущова завернули зпід Тернополя назад до Львова, щоб вони доконали свого діла до решти. У звязку з поспішною втечею різних достойників зі Львова рознеслася була вістка, що на приказ того ж Хрущова розстріляно по дорозі голову обкому (стільки, що губернатора) Грищука і голову міської ради Єременка за те, що допустили передвчасно до паніки. Чи це правда, не знати.

По дальших днях війни налети на Львів продовжалися щодня, одначе ні точного опису їх, ні спричиненого ними знищення подати не можна, бо просто годі було схопити все те, що ділялося в різних частинах широко розкиненого міста. Скажемо тільки загально, що бомби падали густо і знищили більше чи менше обектів, домів вулиць і т. д. Між інш. згорів від запальних бомб знаний великанський млин Аксельрада, всі так добре нам знані склади при вул. Городецькій на святоюрській площі (потерпів трохи також храм св. Юра і сусідні забудовання) і багато касарень; згоріли, підпалені самими большевиками при відвороті бльоки домів при вул. Легіонів (прозваній Першотравневою) від каварні „Деляпе" до кіна „Касіно" і наріжний дім напроти церкви Преображення Госп. при вул. Рутовського, що його займала якась частина НКВД; бомба впала теж на дім НТШ при вул. Чарнецького (на щастя, зірвала тільки дах);знищено дуже сильно доми при вул. Кохановського і доми на горішньому Личакові здовж шляху, де на відступаючі большевицькі колони прала просто жахливо німецька артилерія; сліди, де впали бомби, побачите ще сьогодні при вул. Кентшинського (прозваній вул. Кірова), при вул. Бема і багатьох інших.

Словом — знищення, заподіяне столиці Західної України в останній війні, куди-куди більше, ніж воно було у війні 1939 р. Не диво, що й наладнання всього міського апарату і взагалі всього життя йде тепер поволіше, як тоді. Та про це ширше в черговій кореспонденції.

Львовянин.

—o—

Мадярські війська очищають здобуті терени

БУДАПЕШТ, 14. 8. — Мадярська пресова агенція подає зі східнього фронту: На фронті мадярських військ не було нічого особливого. Як вже подало Головне Командування Німецьких Збройних Сил, закінчився великий бій, в якому знищили або розброїли окружені совітські армії. Тепер відбувається очищування зайнятих теренів з відокремлених ворожих частин. Мадярські змоторизовані війська беруть участь в очищуванні терену та підготовляються до нових боїв. Ворожі відділи, яким удалося виховзнутися з окруження, відступають на цілому фронті при незвичайно важкому терені. Відрізані від головних сил та позбавлені командування совітські частини ставлять на поодиноких відтинках гострий спротив. У висліді зразково переведених дій одної з наших частин удалося знищити більшу частину ворожих сил, а згодом зайняти важні, покинені ними становища. У полон попало 250 червоноармійців. Мадярські війська захопили поважну кількість военного матеріялу.

—o—

НІМЕЦЬКА АРТИЛЕРІЯ ЗАТОПИЛА НА ДНІПРІ 2.700 ТОН СОВІТСЬКОГО ТОНАЖУ

БЕРЛІН, 14. 8. Дня 9. 8. частини німецької артилерії обстрілювали з берегів Дніпра совітські торговельні пароплави. При цій нагоді вони знищили 2.700 тон совітського корабельного тонажу. У висліді знищення німецьким військом інших комунікаційних шляхів, большевики примушені були вжити водяної комунікації на Дніпрі

Жидівство в боротьбі за надвладу у світі

Психічним підложжям імперіялістичних жидівських змагань є тальмудистична інтерпретація біблійних книг, або фальшиво зрозумілий матеріялістичний месіянізм: не Христос, Помазаник, Спаситель цілого людства, але грізний юдейський цар-Месія, що має створити могутнє юдейське царство, якому має служити ціла земля, цілий світ.

„Жадай від мене і дам тобі народи в насліддство, а твоя батьківщина — границі землі. Діткнешся їх залізною палицею і потовчеш їх мов черепляний горщок" (Пс. 2).

„Египетська праця і етіопське купецтво і Саваїм, високі мужі прийдуть до тебе і будуть твої; за тобою ходитимуть в оковах і поклонятимуться тобі та молитись до тебе будуть; бо лише в тобі є Бог і нема крім тебе Бога". (Іс. 45, 14).

„А коли введе тебе твій Бог в землю, що приобіцяв твоїм батькам... дасть тобі міста великі, що їх ти не будував, і доми повні всяких багатств, яких ти не збирав, і криниці, яких ти не копав, винниці й оливні городи, що їх ти не садив, а будеш їсти і наситишся". (Второз. 6, 10).

А що буде з тими, що побудували ці міста й доми, викопали криниці й насадили винниці?

„Вибеш їх до ноги. Не помиришся з ними ні над ними не змилосердишся... Але то їм зробіть: виверніть їх вівтарі і зітріть божків, вирубайте гаї і попаліть рисунки". (Второз. 6, 10).

Здобуваючи далекі міста, „повбиваєш все, що в нім є мужеського роду крім жінок і дітей, худоби й інших річей, що є в місті: здобич поділиш між військом і житимеш з здобичі своїх ворогів". (Втор. 20, 13).

Жиди, що все були глухі на вищі спонуки, ніколи не розуміли Божого голосу, гордість своє післанництво вибраного народу, буквально інтерпретуючи ці алегоричні місця св. Письма. І за ними впродовж цілої історії червоною ниткою нелюдських знущань над усіми, що не з їх роду, тягнеться цей нетолетантний дух расового шовінізму. Ось як інтерпретує повищі цитати апокрифічний псевдо-Ездра:

„Ти для нас створив цей перший світ, а інші народи ти вважаєш за ніщо, за слину, за краплі, що спливають з начиння... Якщо для нас ти створив цей світ — то чому ж його ми ще не маємо?"

Історія жидів відома з того, що жиди безцеремонно, буквально в імя засади: „вибеш їх усіх до ноги" поступали з усіми тими народами, що їм удалось їх покорити. Останнім клясичним прикладом є червона Росія. Жиди вірять, що вони „вибраний нарід" і до них належить надвлада у світі. Не зважаючи на тисячні невдачі, підносять голову й по трупах мільйонів ідуть уперед під різними гаслами: рівности для всіх, демократії, лібералізму, єдности пролетаріяту і т. п. Тут і там викликують революцію, заворушення, щоб у каламутній воді неладу соціяльних відносин ловити свою месіянистичну рибку. Іноколи переходять жиди до явної боротьби за свої жидівські „права". Ось кілька прикладів з історії:

У 38 р. п. Хр. виделегував Калігуля Ірода Агрипу як короля до Палестини й Олександрії. Упокорене жидівство, на саму вістку, що дістає короля, піднесло голову й почало вуличні бешкети в Олександрії. Обурені олександрійські греки відповіли на жидівську нахабність страшним погромом жидів.

До подібних заворушень приходило й пізніше. Воєнні невдачі цісаря Трояна в війні на сході дали знову жидам надію, що прийшов момент сягнути їм по всесвітню владу. В Олександрії піднесли жиди збройний бунт і почали мордувати нежидівське населення. Римські легіони криваво здушили це повстання. Але ці репресії римлян не вилікували жидів із мрій про надвладу у світі.

Не могучи повалити римського кольоса шляхом повстань і бунтів, постановили жиди знищити римську імперію із середини: отже почали втискатися на цісарські двори, щоб мати вплив на політику. При цьому дбали про те, щоб вносити фермент в господарське та фінансове життя імперії. Одночасно викликували демонстрації та бунти невдоволених мас.

До цього признаються самі жиди зовсім отверто. Рабін Тон у жарґоновім „Гайнт" із 24. вересня 1930 р. пише: „Та ж це безглуздя думати, що щойно в нашій добі народилася жидівська політика й що наші предки не мали поняття про такі складні речі. Тимчасом відомо, що вже за часів наших мудрців, які кермували жидівською політикою супроти страшного Риму, одною з метод боротьби були демонстрації невдоволених мас, підбурювання різних римських політичних ґруп проти себе і т. п. Це була незвичайно складна й субтельна система політичних потягнень, про які сьогоднішні політики не мають навіть зеленого поняття".

Великою перешкодою для здійснення жидівських імперіялістичних плянів був християнізм. Уже перші переслідування християн у Палестині й Римі — це діло жидівських рук. Нерона намовила до масових мордів християн — його жінка Попея, з роду жидівка. В часі повстання за Трояна жиди вирізали пів мільйона греків і римлян. Те саме було за Адріяна, коли то жидівський „месія" Бар-Кохба криваво знущався над християнами в Палестині. Скоро лише цісар Адріян пізнав злі наміри жидів та почав їх переслідувати, а християн підтримувати — частина жидів, як подає жидівський історик Грец, перейшла на християнізм.

З початком середньовіччя процес здогадного приймання християнства жидами прийняв масовий характер у всіх тих державах, що повставали на руїнах римської імперії. Де на троні засідав християнський король — жиди в більшості хрестилися; як до влади приходив аріянин — жиди знову вертались до юдаїзму.

Щоб розбити християнство й християнські держави, жиди або творили, або підтримували всякі релігійні секти й тайні революційні організації і в середньовіччю і в найновіших часах. Жиди створили вільномулярський рух масонства, їх ділом була тридцятьлітня війна, революція Кромвеля, велика французька революція й остання большевицька революція.

Карло Кавтский признає, що „лише шляхом революції можна було визволити жидівство", бо в вогні революцій „витворилась новочасна демократія, що проклямувала рівність усіх людей".

Під впливом матеріялістичної культури жидівства опанувала людство жадоба неомірного багатства й наживи, хоч би й за ціну кривди й визиску інших.

Жидівський економіст Давид Рікардо, поширюючи свої ліберальні господарські теорії, уможливив жидам господарську гегемонію в світі. Його теорія, що платня робітника залежна виключно від попиту продукту та що не має нічого спільного з самою працею робітника, стала філософічною засадою модерного капіталізму, що під його тягарем угинається й донині цілий світ.

Більшість капіталістів — це жиди, що в своїх руках зосереджують 3/4 всесвітнього капіталу. У XIX. ст. заступлено визиск арійських одиниць жидівськими одиницями, збірний організований визиск арійського світу жидівськими фінансістами.

Маючи в руках капітал, старалися жиди опанувати всі галузі господарського, фінансового, політичного, суспільного й культурного життя, себто: торгівлю, промисл, ремесло, банки, біржі, цісарів, королів, президентів, уряди й політичні групи, далі науку, пресу, театр, кіно, кабарет — словом усе.

Ще донедавна, до націонал-соціялістичної революції Адольфа Гітлера, що здемаскував раз на все жидівського спекулянта й міжнародні пляни „аль-юди", „гої" були лише мячем, підкидуваним спритною рукою жидівських жонґлерів, маріонетками, що їх посував на світовій арені складний апарат, що його пружини натискала й пускала в рух таємна, укрита сила, що її на імя синедріон, а її осідком то Лондон, то Москва, то Ню-Йорк.

Жидівська міжнародня фінансова сила, рішила повести гру на велику мірку: зеленим столиком її гри був цілий світ, а ставка — надвлада в світі.

Ми бачимо сьогодні, що жиди програли цю високу ставку. Найсильніший атут альюди, Совітський Союз, випав їм із рук. Залізні полки Адольфа Гітлера відчинили браму на Схід і в кривавому змагу завдають остаточний удар аль-юді й визволяють народи з-під довголітнього гнету жидівсько-большевицького ярма. Відповідальність за все те, що діялось упродовж довгих літ у Совітській Росії — понесять жиди й вони мусять бути прикладно покарані. Тисячі помордованих невинних жертв жидівсько-большевицького терору, знищені села, міста, зруйноване щастя мільйонів людей — усе те посів жидівських рук, що в своїй безличності посягали за надвладу в світі. З кожним днем корчиться все більше земля під ними. Европа вже визволена з-під жидівського ярма. Віримо, що внедовзі цілий світ отрясеться з цієї язви.

Упадок Совітського Союзу буде одночасно й упадком жидівської мафії в Англії й Америці. Під звалищами гнилої демократії, що сьогодні веде війну з оздоровленою Адольфом Гітлером Европою, раз назавсіди вилікується „аль-юда" з гордих мрій про всевладу над світом.

Всеволод Дурбак.

Успішні фінляндські випади над оз. Ладоґа

ГЕЛЬСІНКИ, 14. 8. Урядово подають: Фінський наступ біля озера Лядога розгортається успішно. Очищування окруженого простору та вже зазоно... простор... відбувається далі. Всі ворожі протиатаки відбиті. У зліквідованих „кітлах" залишив ворог кілька тисяч вбитих та покинув велитенський воєнний матеріял.

„Та справа виглядає далеко гірше"

ЖЕНЕВА, 14. 8. — Анґлійська прилюдна думка затривожилася поважно рішенням англійського уряду не публікувати в майбутньому періодичних виказів втрат а...ського мореплавства. Ця тривога виходить між іншим з листа, якого помістив часопис „Таймс". У згаданому листі читаємо: „Невиключене, що тайна щодо морських втрат впливає некорисно на ворога, але треба мати теж на увазі, що уряд казав суспільності ждати на проголошення цих втрат аж 22 міс. Коли повідомляли про морські втрати, сіра людина казала: „Ця справа виглядає далеко гірше". Тепер ця сама людина каже: „Під сучасну пору ще гірше". Чи те, що ворогові некорисне поможе щось Англії і Америці?" — питає вкінці автор листа.

З голосів преси

Біліють церковні бані Києва...

НІМЕЦЬКІ ПОВЗИ В ПОХОДІ НА КИЇВ.

„Кракавер Цайтунг" із 13. серпня ц. р. помістила воєнний звіт військового кореспондента Адольфа Вебера, в якому читаємо:

„Поволі, в перших рядах піхоти ідуть ударні повзи. Стиха бурмочуть їх мотори, наче високо над ними численні літаки. Ціле поле гуде від тих моторів. Це пісня нестримного походу вперед. Після довгих маршів і важких боїв німецькі відділи стоять перед Києвом. Передостанній етап в їхньому поході — наступ на Г., село перед Києвом, яке большевики зміцнили укріпленнями на полях. А перед нами біло майоріють у ясному повітрі могутні бані церков української столиці. Совітські вояки, що перейшли до нас сказали, що перед Г. позакладані міни. Вузенька доріжка веде вниз у долину потічка. Піоніри наших гірських стрільців уже давно такі хитрі, як большевики. Тут і ніде інде буде небезпечне місце. Бо саме тут повзи мусять переїздити через потічок. Дощ розмив дорогу. Піоніри коротко й обережно шукають. Опісля вправні їх руки обережно витягають із землі важку міну.

Ворог рішив ставити спротив на краю села. Раз-у-раз цвіркають у збіжжі скорострільні кулі. Саме в тому збіжжі ми знайшли порожні большевицькі окопи. Ударні повзи сунуть берегом села. На коротку віддаль бють гранатами у ворожі становища. Зі стріх кількох хат підіймається ясно-жовтий дим. Незабаром вони спалахнуть ясночервоним полумям. Поодинокі крісові стріли і дрібний тріскіт машинових пістолів вказують на те, що наші вояки вже захопили правий бік дороги на краю села. Від хат, що горять, стає гаряче. Село зайняте. Багато очей уважливо розглядаються по протилежному узгір'ї, вкритому збіжжям. Туди втікають большевики. Негайно лунають крізь обгорілий селянський садок слова наказів. Кілька рухів рук і вже стоять легкі гранатники і вже летять перші гранати. Дві, три гранати падають саме в збіжжя, де поховалися большевики. Високо з шумом підлітають і тріскають гранати. Кілька кілометрів далі вони вибивають з голов думку про всякий спротив".

—o—

муніції, а вище командування не присилало ніяких доповнень.

БІЛЯ КИЄВА БОЛЬШЕВИКИ ВТРАТИЛИ 27 ЛІТАКІВ.

БЕРЛІН, 14. 8. Підчас перевірки повітряних просторів біля Києва німецькі ловецькі літаки зістрілили у вівторок вранці 27 ворожих машин.

БОЛЬШЕВИЦЬКІ АРМІЇ БЕЗ УСЯКИХ ДОВОЗІВ.

БЕРЛІН, 14. 8. — 11. 8. німецькі війська зайняли одно большевицьке становище і при тій нагоді в їх руки попав звіт команданта большевицького 66 корпусу, генералмайора Сулакова. З того звіту можна довідатися про те, як на совітську армію впливали німецькі удари. У цьому звіті читаємо дослівно ось що: „Від часу як ми покинули лінію Сталіна, полки корпусу є в безнастанних боях з німцями. У тому часі поодинокі військові частини мусіли денно відбувати 40—50 км. спішних походів. Унаслідок того вояки цілковито виснажені. 30 відсотків вояків загалі не має чобіт, а 10 відсотків не має одностроїв. Тому, що поодинокі полки не мали своїх кас, вояки досі не дістали грошей. Взагалі не стає всіх засобів, щоби придбати бодай найнеобхідніше". Як з того звіту виходить, німецькі удари вже цілковито спаралїжували большевицькі довози.

Подробиці бою під Уманем

БЕРЛІН, 14. 8. Як це відомо, підчас того, як німецькі війська ломили спротив окружених під Уманем совітських сил, вони знищили 6 і 12 совітську армію і 13-ий стрілецький корпус. У німецький полон попав тоді командант 12-ої большевицької армії генерал Понеделін і командант 13-го стрілецького корпусу генерал Кірілов. Генерал Понеделін заявив, що ще ввечері 6. 8. вислав до Москви радіограму, що він вже не всилі довше триматися. У відповідь на те Москва наказала йому перевести прорив, який заломився на залізному перстені німецьких військ. Далі говорив ген. Понеделін, що постійний відворот в останніх тижнях коштував большевиків дуже багато втрат і він сильно підірвав настрої між вояками. Німецькі відділи завсіди були скоріші як совітські. Завсіди тоді, коли він думав, що вже втік перед німецьким окруженням, на задах його відділів зявлялися німецькі частини і знову починала загрожувати небезпека окруження. Так він мусів переводити відворот своєї армії серед величезних втрат.

Другий совітський генерал, Кірілов, потвердив слова ген. Понеделіна і передусім указав на те, що внаслідок постійного відвороту і безнастанних атак німецького летунства. виринули величезні і непоборні труднощі в доставах і прохарчуванні. Щораз більше зменшувалися засоби харчів і

ЯК ВИГЛЯДАВ ЗАТОПЛЕНИЙ АНГЛІЙСЬКИЙ НИЩИЛЬНИК „ДЕФЕНДЕР".

БЕРЛІН, 14. 8. — Англійська адміраліція призналася нарешті 10. ц. м., що англійський нищильник „Дефендер" затонув. Затоплений нищильник належав до кляси „Н" і вийшов 1932 р. з варстатів Вікерс-Армстронґ у Барров. „Дефендер" мав 1375 тон містоти, залогу зі 145 людей і подібно як затоплений уже тієї самої кляси нищильник „Фірлус", був озброєний 4-ма 12-цм гарматами, 8-ма торпедометами і 8-ма скорострілами. Крім цього затоплений нищильник мав для протилетунської оборони чотири гарматки.

Непрохані гості

Не могла спати цієї ночі.

Мучена „радісним-щасливим життям" — важко захворіла.

Гарячка спалювала тіло, просушувала горло, жагою палила уста...

Думка думку доганяє, змішуючись у найбільш неймовірну фантазію... чудову фантазію: провалу большевиків...

Та враз різко застукотіли чоботи у нічній пітьмі й спинились коло хати. В цьому самому менті. скажено забрехала собака й почувся гострий голос:

— Аткройте двері!

Оксана вся здригнулась...

Помалу підносячи голову з постелі наслухувала. Щораз сильніший крик, чимраз більш нагальні удари прикладами...

— Чуєш? — крикнула вся схвильована чоловікові. — Хтось стукає в двері!

Хутко зірвався, протираючи спросоння очі:

— Що, де, хто?

Сердиті вигуки й сильні удари миттю отверезили його й штовхнули у напрямі дверей.

Скрипнули двері, запалахкотіло світло й в тиху кімнату вдерлась озброєна банда заворушників нічного спокою.

З дитячого ліжечка піднялась темноволоса голівка й здивовано глянула на непроханих гостей з НКВД.

— Паспорта у вас єсть? — гостро крикнув жидок в однострої начальника нічної виправи.

Вирвав поданого паспорта і його мефістофелівське обличчя засяло вдоволенням.

— Вот етава нам і нада... даа... Встаньте, ви арестовани!

В ту ж мить кинувся на господаря — вправними руками обшукав всі кишені, і:

— Садітесь на стул!

Здивовано глянув напасникові в очі й сміло спитав:

— За що?

— Хаа — за что? — риси його обличчя змінили іронічну ґримасу, в сувору, кровожадну і він аж закричав:

— Ето не ваше дело!

Сердито закусив зуби і сів. Коло нього „на гостро" став міліціонер, слідкуючи пильно за його руками.

— А ви, — звернувся до Оксани — тоже далжни встать!

Не помогли запевнення, що вона хвора, в гарячці...

Міліціонер брутально витягнув її з постелі й силою посадив на крісло.

Міліція густим кордоном обложила всю хату й почала обшук.

Вилітали папери, книжки з усіх полиць, шуфляд — горі-дном перевертали — усі речі, шукаючи за доказовим матеріялом.

Байдуже сиділи господарі, наче б усе те їх не торкалося. Жалісно пищала дитина, домагаючись від матері, щоб прогнала „їх", бо їй хочеться спати...

— Єсть! — тріюмфально закричав начальник. — Вот кніга „За державность", а он: За что? Націоналістіческая сволочь! Єщо, єщо! — кидав книжками на стіл, вигукуючи від часу до часу:

— Фашистская література, „Діло", ґеоґрафіческая карта...

Брудними чоботисками лазили по кріслах, дерлися по шафах, стягали образи, заглядаючи під спід...

Година минала за годиною, а начальник все ще вишукував, ховав щось у кишені, перевішуючи собі фотографічний апарат Файґтлендера через рамя...

А заглядаючи в другу кімнату, закляв злісно „цьорт" — і сплюнув на підлогу.

На нього глумливо гляділи ще цілі ряди книжок, старанно уставлені в полицях.

— Нет времені!.. — гукнув наче оправдуючись — а звертаючись до господаря:

— Пайдьомте с намі! Вазьмйоте бельйо, чулкі — адеяло, деньгі — всьо!

Ще в останньому менті. услужний міліціонер приніс винайдену фотографію тризуба й просунув її перед очі начальника:

— Товаришу Лихоузов — ось „їх" герб, вони Україну хотіли будувати...

І раптом Федькові Ровенському, нашому бойкові, стало дуже весело й він гучно зареготався...

Змученим поглядом Ісуса, що глядів на Юду у хвилині зради, обкинула Оксана стать міліціонера й відчула як болючий спазм жалю схопив її серце...

Наче крізь мряку гляділа, як збирався її чоловік, загортав білизну у коц, як під гострою ескортою відходив у пітьму ночі.. може назавсіди...

— Йди з Богом і з Богом вертайся, — прошепотіла останнім зусиллям волі.. Похилилася над дитиною й судорожно захлипала:

— Немає вже у тебе татка... немає... Маленькими рученятами обіймав її шию й сціловуючи сльози, шепотів:

— Татко скоро вернеться, не журися мамцю... Не журися...

Яр. Мандюкова.

—o—

НОВИНКИ

КАЛЕНДАР

СЕРПЕНЬ.

14. Четвер — В. Ч. Хр.
15. Пятниця — Пер. м. Степана.

— ПОШТОВИЙ КУРС. Кандидатки, які хочуть прийняти участь у поштовому курсі — негайно подадуть прохання до Українського Центрального Комітету в Кракові. До прохання треба долучити: 1) Життєпис, підписаний місцевим УДК, із докладним означенням освіти. 2) Заяву про те, що кандидатка зобовязується після закінчення курсу працювати в краківській області. — Всі ті письма (життєпис і заяву) треба писати в німецькій мові. Прохання в українській мові надсилати найпізніше до 25. серпня ц. р. на адресу УЦК в Кракові, Відділ Суспільної Опіки ч. 185. Про прийняття кандидаток повідомиться своєчасно. — Український Центральний Комітет, Відділ Суспільної Опіки, Краків, вул. Зелена ч. 26. 3х

— ВПИСИ НА ПЕРШИЙ І ДРУГИЙ РІК 3-літньої столярської школи з українською мовою навчання в Сяноці відбудуться 1. і 2. вересня ц. р. в домівці школи, Сянік, вул. Гінденбурга 7. На перший рік голоситься хлопці, які скінчили народню школу і 14 літ життя. З причини обмеженого числа місць побажані вчасніші зголошення, які приймає і дає всякі інформації управитель школи Чиж Евген, Сянік, вул. Гловацького 16, та УДК в Сяноці.

— ЗВЕРТАЄМО УВАГУ ВСІХ ПЕТЕНТІВ, щоб усякі письма урядового характеру (прохання, запити, інформації тощо) спрямовували виключно на адресу УЦК — а не на руки Провідника чи поодиноких керманичів, бо це тільки опізнює полагодження їх справи. — Український Центральний Комітет.

— ЛИСТИ ДО ЛЬВОВА можна передавати через Відділ Праці УЦК, Краків, Зелена 26/9, кімната: „Інформація".

— НА ФОНД ДЛЯ ПОЛОНЕНИХ-УКРАЇНЦІВ зложили (в золотих): Левай Семен, Ошерслебен 10, Бай Степан, Моршайн 20, Майка Петро, Хрістбург 10, Лисенко Василь, Штоєр 2; збірка в Геклінґен: Данилюк Д. 2, Климук Г. 2, Ткач М. 2, Степанюк І. 2, Поспішний М. 2, Мисько П. 4, Сус Е. 2, — разом 16 зол. (8 РМ); Пизнюк Юлія і Ірина, Бекей 20; збірка в Брумби: Ортинський Гнат 20, Мураль Микола 20, Никиманчук Петро 10, Мричко Олекса 10, Крисік Наум 10, Маланчук Степан 10, Нестерук Михайло 10, Мись Гнат 10, Чаус Михайло 10, Лущан Леонтій 10, Магац Антін 10, Марків Михайло 10, Никиманчук Петро 10, Кочеркевич Микола 10, Мишук Яків 10, Карпач Іван 10, Лагодич Григорій 6, Липський Володимир 6, Дись Ярема 10, — разом 202 зол. (101 РМ); Білявс Дмитро, Лісса 10, Клиш Мирон 10, Українська Кольонія в Сорау-Лянзітц 26; збірка в Дембиці: м-р Смолянецький Б. 20, Ортинський Петро 5, Дубицькі Юліян і Юлія 4, Тимчишин Михайло 2, Яцковський Карло 1, Сьомра Семко 1, Антонишин Пилип 0.50, — разом 35.50 зол.

— ДРУКАРСЬКІ ПОМИЛКИ. У вступній статті п. з. „За цивільну відвагу" в ч. 177 нашого щоденника надруковано вчора на стор. 2-ій, стовпець 1-ий, рядок 28 згори: „Ми, на жаль, не відзначуємося надто великою відвагою...", замість „Ми, на жаль, не відзначуємося надто великою цивільною відвагою...".

Більше серця для сиріт

Воєнна завірюха найбільше відбилася на нашому народі. Навіть монгольські дикі орди не залишили по собі стільки трупів, а одночасно й стільки сиріт, що тепер большевицькі банди на спілку з жидами. Хіба ніколи наш народ не зазнав стільки мук і приниження, як саме тепер від своїх „братів славян"! Хіба ніколи не сплило стільки матірніх сліз, як саме тепер, що їх витискав із очей безмірний біль, неописаний досі ніякою людською рукою жах і муки.

Воєнна завірюха розлучила, розкинула, розсіяла та знищила неодну родину й хто зна, чи ті родини злучаться ще коли разом, чи обійме коли ще брат брата, а мати дитину свою... Хто зна!?

Та залишилися діти! Беззахисні діти!

Є діти, які вже не бачитимуть своїх батьків, які не знатимуть пестощів матерей, які не відчують над собою батьківської опіки й тинятимуться по вулицях.

Діти — наша майбутність!

Для тих дітей увесь народ повинен стати ріднею! Ввесь народ повинен заопікуватися цими сиротами! Ці діти в бездітних родинах повинні знайти для себе пристановище.

— — — — — — — — — —

Вчора зголосилася до мене одна мати, дуже важко хвора. Смерть скосить її не сьогодні-завтра... Муж згинув, сестра калікою, донечка померла, залишився ще 6-літній синок. Вона оповідала й не плакала, бо сльози її вже висохли! Вона не просила для себе милостині... вона благала — шукала опікуна для малого синка, щоб спокійно могла вмерти!

Чи нема людини зі серцем? Чи нема таких, які прийняли б многонадійного хлопчика на виховання... за свойого!? Чи не скинулись би прихильники чарки, зокрема тройгендери, бодай по одному відсоткові від пропитої суми на виховання оттаких нещасливих дітей? Хто перший? І.-лук.

Остаточний кінець большевицького Агітпункту на Німеччину

Анти-Комінтерн перебрав бюро „Інтуріста" при Унтер ден Лінден.

БЕРЛІН, 14. 8. — Анти-Комінтерн перебрав сьогодні філію „Інтуріста", відомого большевицького „Бюра Подорожі" в Берліні на свою власність і перемінив його на книгарню Анти-Комінтерну. Так зліквідовано остаточно останню централю большевицької агітації, що, прикриваючись договором приязні, виконувала під прикриттям невинного подорожнього бюра свою злочинну діяльність аж до останніх часів.

Бюра „Інтуріста" в Берліні, Гамбурґу (до 1939 р.), Брюсселі, Відні, Токіо, Тегерані — назвім лише кілька їх — діють або діяли назовні як невинні комунікаційні бюра, тоді як насправді були вони агітаційними та реклямовими філіями Комінтерну, закордонного ГПУ і большевицьких посольств, що — як відомо — були теж централями заговірників і душегубів. Відвідувачам Совітів, що їхали при помочі цього бюра, показували невинні зверхнім виглядом агенти ГПУ на рафіновано устійненій подорожній трасі такі прегарні частини країни, які годі було найти на Рівієрі чи в Парижі. Та той самий подорожний зустрічав, якщо йому пощастило „зійти з траси" й податися на бічні дороги, скрізь у Совітах картини найбільшої нужди й недолі населення на кожному кроці.

Ліквідацією берлінської філії „Інтуріста" в перших днях протибольшевицького походу усунено останню комірку комуністичної агітаційної мережі, що маскувала себе бюрами подорожі. В кімнатах цієї філії буде проходити тепер освідомна робота німецького боевого інституту „Анти-Комінтерн", який вияснюватиме загалові забріхані методи большевизму та доказуватиме власними освітніми матеріялами, що вже давно знайшлися здорові, будуючі сили для боротьби з руїнницькою роботою паліїв та опричників Комінтерну.

„Події світового значіння"

Французька преса присвячує незвичайну увагу перемогам на Сході.

ПАРИЖ, 14. 8. — Швидкий похід німецьких армій у Совітах, зокрема ж в Україні, викликує загальне зацікавлення всієї французької преси, що в заголовках зазначує зокрема всі маркантніші події. „Ля Франс о Травай" із учора має на цілу сторінку заголовок: „Вогнева злива над Москвою"; „Матен" стверджує, що останнє бомбардування Москви було вельми важке, інші ж часописи подають, що Совіти втратили більш, як 10.000 літаків. Багато місця присвятив цим перемогам зокрема „Евр", якого вступна стаття зазначує, що події на Сході є не тільки незрівняні з військового погляду, але й мають світове значіння та якщо б не Німеччина, европейський континент був би небаром пережив найжахливіший і найбільш кривавий погром.

Шляхи Англії на Середземному морі під градом бомб

БУЕНОС АЙРЕС, 14. 8. У цікавих враженнях зі своєї подорожі на Схід, що їх помістив Роберт Невил у часописі „Націон" описує він м. і. свої розмови з англійськими моряками з Каїро про наслідки німецьких бомбардувань Суезького Каналу. Згідно з тим, Суезький Канал замкнули бомби вже в лютні ц. р. Хоча як пробували англійці відбити летунський рейд, багато пароплавів наскочило на скинені з літаків міни і вилетіло в повітря. Атака відбулася якраз у хвилині, коли анґлійці хотіли вислати війська та харчі на грецький фронт. На думку автора невдача анґлійців в обороні Суезу має свою причину в недостаточній кількості протилетунських батерій на всьому цьому просторі. Свої міркування закінчує він так: „Кожний пароплав, що відважиться плисти Середземним морем, попадає під атаки німецьких літаків, що годинами його переслідують і бомбардують, а це доводить до остаточної руїни нерви залоги. Не диво, що англійська плавба на Середземному морі з дня на день завмирає.

—o—

СВЯТО НІМЕЦЬКО-ФІНЛЯНДСЬКОЇ ДРУЖБИ.

БЕРЛІН, 14. 8. — В Берліні влаштували в честь фінляндського посла проф.Ківімекі прийняття, яке проходило під знаком німецько-фінляндської дружби й на якому явилися численно високі представники держави, армії, партії, господарства та науки. ПосолКівімекі зазначив у промові, що Німеччину й Фінляндію вяже спільнота інтересів, зроджена зі спільної небезпеки та що ввесь фінляндський нарід вірить у слушність своєї справи в боротьбі із злочинними силами большевизму.

Один із найбільших італійських налетів на Мальту

РИМ, 14. 8. Минулої ночі перевело італійське летунство нову сильну атаку на летунські та морські бази на острові Мальта. Бомбовики та спадні літаки бомбардували безупинними хвилями найважніші військові обєкти острову. На летовище в Міккаба посипався град бомб. Розривними і запальними бомбами важкого і середнього калібру обкинено уладження летовища, гангари, майстерні, залишені на землі літаки та спричинено великі шкоди і пожежі.

Успішна була також атака на летунську базу в Ля Валетта. І тут прийшло до численних експльозій і пожеж, які було видно з 40 км. віддалі і які облекшили літакам бомбардування. Сильний англійський обстріл не перешкодив італійцям перевести цей один з найбільших налетів на Мальту.

Налети на Мальту і бої на Середземному морі

РИМ, 13. 8. — **Головне Командування Італійської Армії** подає:

Минулої ночі ескадри італійського летунства успішно бомбардували летунські і морські бази на Мальті. Один італійський літак не вернувся.

У східній частині Середземного моря італійські літаки вдатно поцілили торпедою помічний корабель ворожої военної фльоти. Його містота сягала 2800 тон. Згаданий корабель після удару торпедою сильно перехилився на бік і пішов під воду.

У північній Африці сильний гарматний вогонь на фронті Тобруку. У місцевих боях італійці захопили полонених. Літаки великодержав оси бомбардували військові і портові обєкти Тобруку. При тій нагоді прийшло там до великих пожеж і вибухів. У районі Марса-Матрук італ. літаки поцілили військові обєкти. Під Сіді-ель-Барані вони вдатно обстріляли скорострільним вогнем англійські військові табори.

Ворог знову налетів на Триполіс і Бенгазі, але не спричинив ніяких жертв і заподіяв тільки невеличкі шкоди.

У східній Африці італійські і колоніяльні відділи в Кукаберті перевели сміливу атаку на численні групи ворога, розігнали їх і заподіяли їм втрати. Англійські літаки перевели дальші налети на Ґондар, не було ніяких жертв.

Вчора 3 англійські літаки скинули кілька розривних і вибухових бомб на Кротоне і поблизу Кантацаро. Вони поцілили мешкальні будинки. Між цивільним населенням є один вбитий і кількох ранених. Протилетунська артилерія зістрілила 2 ворожі літаки. Залога одного літака попала в полон.

——o——

АНГЛІЯ НЕ МАЄ НІЯКИХ ВИГЛЯДІВ ВИГРАТИ ВІЙНУ.

НЮ-ЙОРК, 14. 8. Бувший кореспондент „Шікаго Дейлі Нюз" в Шікаґо, Джон Байтекер, якого виселили в лютні, заявив після свого повороту до Америки, що Англія не має ніяких виглядів виграти війну. Згаданий кореспондент бував часто в Німеччині, знає німецький нарід і не вірить, щоби Німеччину можна було перемогти. Англія не має ніяких виглядів вже хочби тому, що веде дефензивну політику. Останній дурень може вірити в заломання Німеччини. „Вся Европа працює з німецьким промислом военним проти Англії" — закінчив свою заяву американський журналіст.

Фінляндський удар у запілля Совітів

Перший повний звіт про фінляндські военні дії у Карелії.

ГЕЛЬЗІНКИ, 14. 8. Фінляндське Головне Командування проголосило перший свій звіт про военні дії в Карелії. Його зміст такий: Спеціяльно підібрані відділи фінляндської армії звернули вже 14. 7. ряд атак в напрямі озера Ладоґи, на Карелію і на північ від Віени. Їх завданням було пробитися у східні округи Карелії та обсадити скрізь ті центральні становища, що мали значіння для совітського спротиву на боєвому фронті. Так мали ці відділи просунутись далеко поза ворожий фронт і піддаючи під свою контролю всі важніші точки, гальмувати рухи ворожих військ. Одинокою передумовиною цього смілого задуму було сподівання, що товариші, які залишилися на боєвому фронті, зв'яжуть тамошні совітські відділи і що так ці висунені фінляндські частини зможуть, хоч вони і малі кількістю, певно переводити дії в запіллі ворога. Цей очайдушний задум вповні вдався: до 8-ох днів фінляндські частини осягнули через густі та бездоріжні ліси важні центральні точки в околиці Авнус та Петроской і вдержали їх без огляду на безупинні ворожі протиатаки, при чому звязок з товаришами вдержували ті відділи тільки радієм та літаками. Від тепер очікували вони приходу решти фінляндських військ у ті околиці. На переломі липня — серпня фінляндська армія почала свою головну офензиву. Сильними клинами просунулася вона аж до північно-західних берегів озера Ладоґа і розділила увесь совітський фронт, що мав боронити доступ до Ладоґо-Карелії, на поодинокі „кітли", які ждуть своєї ліквідації. Коли це вдасться, дорога до цілої Карелії буде вільна.

——o——

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., 1/4 сторінки 180 зол., 1/8 сторінки 150 зол., 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередну адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 3.812. З Німеччини чеками нашого видавництва за Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. — Із Словаччини чеками Tatra banka, filialka v Bratislave, Bratislava, № 5015 на р-к Ukrainske Nakladatelstvo v Krakove. — Курс 1 нім. марки 2 зол., 1 чеської кор. 0.20 зол., 1 словацької кор. 0.20 зол. При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Звертаємо увагу: подавати чітку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, ІІ. Тел. 255
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau, Reichsstrasse 34. Fernspr. 250-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79